

[Lone Dybkjær]

maksimum 26 uger til hver, uden at orlovsperioderne kan overføres fra den ene til den anden. Når vi finder, at der ikke bør være en overførselsret, er det for også at give manden et reelt valg. Det har han nemlig ikke i dag. På længere sigt må vi overveje mulighederne for kompensation ved hjælp af dagpenge, men det afgørende er, at der nu etableres en orlovsret.

For det tredje nedsat daglig arbejdstid. Vi er enige med regeringen i, at det næppe kan vente, til arbejdsmarkedets parter kan nå frem til en generel aftale om nedsat arbejdstid, og vi håber derfor, at det hurtigt vil være muligt for regeringen af fremlægge et samlet materiale om dette spørgsmål. Vi føler os overbeviste om, at det er nødvendigt gennem lovgivning at sikre, at forældre med børn under 9 år kan få denne ret.

For det fjerde offentligt formidlede pasningstilbud – for nu at bruge et samlende begreb. Jeg tænker på de allerede etablerede ordninger, men også på nye ordninger, private fællesskaber, eller hvad man nu kan tænke sig. Vi kan diskutere betalingen for disse, men det helt afgørende er, at tilbudet eksisterer. Her må der også være tilbud for de børn, der allerede har påbegyndt deres skolegang.

Ud over disse konkrete forslag, der direkte tager sigte på børn og deres forældre, vil vi godt fremhæve to nødvendige reformer på det administrative plan. Det er helt nødvendigt at skabe et tættere samarbejde mellem undervisningsministeriet og socialministeriet, mellem skoleforvaltning og socialforvaltning i kommunerne. Som det er i dag, er det ikke særlig godt, for ikke at bruge et stærkere ord, og gennemføres skolefritidsordningerne igen under forskellige systemer, kan det give anledning til nye problemer. For det andet må der indføres de nødvendige dispensationsparagraffer, så nye løsninger kan gennemføres. Socialministeren fremhæver nødvendigheden af forsøg. Det er jeg for så vidt ikke uenig med socialministeren i, men nok så nødvendigt tror jeg det er, at der ikke i den eksisterende lovgivning lægges alle mulige hindringer i vejen for rimelige løsninger. Jeg tror altså, det er de manglende dispensationsmuligheder, der snarere er problemet. Det giver selvfølgelig også muligheder for, at man lokalt kan sætte forsøg i gang.

Der var andre spørgsmål, som burde være taget med i denne redegørelse, spørgsmålet om de enlige forældres særlige situation, fælles forældremyndighed, handicappede børn, indvandrerbørn, revselsesret osv., men jeg har valgt at lægge hovedvægten på de mere generelle ting.

Jeg skal slutte med at sige, at vi synes, det er afgørende, at denne debat ikke bliver en isoleret forestilling – i retning af, at hermed har vi så gjort vores pligt over for den børnekommission, der har arbejdet i flere år. Debatten må videreføres og fremfor alt føre til en ændret holdning til vores børn og føre til, at denne holdning også indgår i vores daglige politiske beslutninger.

Birgith Mogensen (CD):

Børnekommissionens betænkning og socialministerens redegørelse er ikke alene meget omfattende, men også vidtrækkende med hensyn til ideer og forslag. Socialministeren siger i sin afslutning, at meget vil være vundet, hvis vores debatvisioner er sunde, glade og skæge børn. Jeg vil gå lidt længere. Jeg vil kalde socialministerens udtalelse for en målsætning, og for at nå dette mål må børnefamilier tilgodeses mere hensigtsmæssigt end hidtil.

Jeg vil med det samme sige, at jeg ikke kan lide ordet børnepolitik. Det er et ensidigt begreb og burde erstattes af ordet børnefamiliepolitik, som fortæller, at det drejer sig om at skabe en sund og tryk opvækst for børn sammen med den voksne del af familien.

Der er mange positive tanker at hente i børnekommissionens betænkning, men mange af de skitserede tiltag opfattes af mig som vidtløftige, og enkelte forslag vil vise sig at være utopiske. De vil ikke kunne gennemføres, hverken praktisk eller politisk. Jeg tænker bl. a. på begrebet social lighed.

I øvrigt er det min opfattelse, at betænkningen på flere områder foreslår ting og sager, der ligner umyndiggørelse af forældre. Vi må passe på, at myndighederne i alle familieforhold blander sig mindst muligt i forældres og børns samliv. Tilspidset sagt: stat, amt eller kommuner skal ikke overtage aktiemajoriteten i vores børnefamilier. Det at have børn må være en privat sag.

Naturligvis skal børnefamilier hjælpes – og de svageste mest muligt – med råd og dåd, herunder også økonomisk, men selve